

VIETSin gradupalkinnot 2021 jaettu

Venäjän ja Itä-Euroopan tutkimuksen seura VIETS myönsi tunnustukset parhaille vuonna 2020 valmistuneille VIE-aihetta käsittelevälle pro gradu -tutkielmille. Kilpailuun osallistui kuusi pro gradu -tutkielmaa Helsingin, Jyväskylän, Turun ja Tampereen yliopistoista. Palkinnot jaettiin Venäjä- ja rajatutkimuskeskus VERAn ja VIETSin konferenssin yhteydessä keskiviikkona 19.5.2021.

Kilpailun voitti Elina Vallas, jonka tutkielma ”Varrella valkean virran: Tapaustutkimus Itämeren ympäristönsuojeluyhteistyön ongelmakohdista” valmistui Helsingin yliopiston bio- ja ympäristötieteellisen tiedekunnan ympäristömuutoksen ja -politiikan oppiaineessa keväällä 2020. Hänen ajankohtainen tutkielmansa käsitteli ansiokkaalla tavalla Itämeren alueen ympäristöyhteistyön haasteita.

Kilpailun toiseksi tuli Amanda Valtanen, jonka tutkimus ”Demokratian kouluun päässyt itänaapuri. *Helsingin Sanomien* välittämä kuva Neuvostoliiton ja Venäjän demokratiakehityksestä vuosina 1990–1992” valmistui Turun yliopiston historian, kulttuurin ja taiteiden tutkimuksen laitoksen yleisen historian oppiaineessa keväällä 2020. Valtasen tutkimus tekee näkyväksi demokratia-käsitteen moninaisuuden ja sen, miten siitä 1990-luvun alun suomalaisessa julkisuudessa neuvoteltiin.

Voittajien pro gradut ovat luettavissa Helsingin ja Turun yliopistojen elektronisten julkaisujen arkistoista.

Onnea voittajille!

Joni Virkkunen

Ei VIE-alueen juhlaa tänä vuonna

Euroviisut järjestettiin tänä keväänä Rotterdammassa 18.-22.5.2021 osin etäyhteyksin. Viisukansalle oli helpotus, että laulukilpailu saatiin vihdoin järjestettyä viime vuoden peruuntuneen tapahtuman jälkeen. Korona-ajan poikkeuksellisuuteen liittyy viisujen uusi konsepti *Live on Tape* – elävänä nauhalta. Tällä viitattiin siihen, että kaikkien kilpailijoiden lavaesityksistä oli etukäteen tehty tallenne, johon turvaututtiin kisälähetysten aikana, jos koronakaranteeni esti artistin paikan päälle saapumisen tai artisti ei ollut päässyt matkustamaan lainkaan.

Erityisjärjestelyjä ei juurikaan kotisohvan kisastudiossa huomannut. Koko kisan voiton vei Italian vaikuttava glam & alternative rock -esitys, jonka menestyksen voi katsoa osittain liittyneen Suomen Blind Channelin rokkinuorukaisten kanssa syntyneeseen synergiaetuuksiin. Italian voiton myötä Suomen sijoittuminen ”vain” kuudennelle sijalle ei tuntunut alkuunkaan pahalta. Kuudes sija onkin Suomelle toiseksi paras sijoitus koskaan – heti Lordin vuoden 2006 voiton jälkeen.

Vaikka Suomi menestyi poikkeuksellisen hienosti, VIE-alueen tutkijaa ja harrastajaa harmittaa erityisesti se, että kyseisen alueen mailla oli tämän vuoden kisoissa harvinaisen vaisu menestys. Peräti kaksi kolmasosaa kilpailuun osallistuneista Itä-Euroopan tai entisen Neuvostoliiton alueen maista karsiutui pois ennen varsinaista finaaliälyhetystä.

Eurooppalaisen musiikin itäiset aallot

Tämän vuoden kisassa oli mukana kaikkiaan 39 maata, joista Itä-Eurooppaa tai entistä Neuvostoliiton aluetta voidaan katsoa edustaneen 20 maata. Mukana Rotterdammassa kisasivat Puola, Tšekki, Bulgaria, Romania, sekä ex-Jugoslavian alueelta Serbia, Kroatia, Slovenia ja Pohjois-Makedonia. Entisen Neuvostoliiton alueelta mukana olivat Venäjä, Ukraina, Moldova, Baltian maat (Liettua, Latvia, Viro), sekä Keski-Aasiasta Azerbaidžan ja Georgia.

VIE- tai nykyisin paremminkin VIEE-alueelta (Venäjä, Itä-Eurooppa ja Euraasia)

tultiin mukaan euroviisuyhteisöön oikeastaan kolmessa aallossa 1990-luvun alusta alkaen. Ensimmäisessä vaiheessa vuosina 1993–1994 joukkoon liittyivät Venäjä sekä valtaosa Itä-Eurooppaa, mukaan lukien Baltian ja Balkanin alueen maita. Jugoslavia oli tosin osallistunut melkein yhtäjaksoisesti Euroviisuihin jo vuosina 1961–1992 ja jopa voitti kisat 1989.

Toisessa aallossa 2000-luvun puolella mukaan kisaamaan tulivat myös Ukraina ja Valko-Venäjä, sekä loputkin Itä-Euroopasta, muun muassa Latvia ja Serbia. Varsinkin tällä toisen aallon aiheuttamalla dynamiikan muutoksella oli huomattavia vaikutuksia Euroviisujen tasoon ja tyyliin tavalla, jota harvemmin huomataan nostaa esiin. Musiikillinen taso nousi huomasti erityisesti Balkanin maiden tuodessa mukaan musiikillisen perintensä. Uudet maat tuoreine näkökulmineen viisuihin pistivät hetkellisesti jauhot suuhun abbamaista purkkaiskelmää vuodesta toiseen kisoihin lähetäville Länsi-Euroopan maille.

VIE-maat dominoivatkin Euroviisuja käytännössä koko 2000-luvun. Voittokulku alkoi Viron ja Latvian voitoilla 2001 ja 2002 sekä jatkui Ukrainan Ruslanan menestyksellä 2004 ja Serbian Marija Šerifovićin voitolla Helsingin kisoissa 2007. Venäläiset kärkkyivät voittoa useana vuonna, ja erityisen lähellä käytiin tyttöduo t.A.T.u:n voimin 2003 sekä Dima Bilanin ensiesiintymisellä 2006. Itäisen blokin dominanssi huipentui Dima Bilanin uusintayrityksen voittoon vuonna 2008.

2000-luvun loppupuolella tuli vielä pieni-muotoinen kolmas aalto, kun kolme Keski-Aasian maatakin tuli mukaan kisoihin. Azerbaidžan, Armenia ja Georgia ovat menestyneet kisoissa pääsääntöisesti hyvin. Azerbaidžan jopa voitti 2011 – tosin ruotsalaisen tuottajatiimin tekemällä kappaleella, mitä ainakin Suomen juontajat muistivat tähdentää joka käänteessä jo videoiden esikatselussa. Kansainvälisten biisinikkareiden kierrätys maasta toiseen on sittemmin muotoutunut normaalikäytännöksi, mikä tekee kisojen ”kansallisesta” luonteesta entistä monitulkintaisempaa.

Talouden ja politiikan veteen piirtämät rajat

Euroviisuihin saavat osallistua käytännössä kaikki maat, jotka ovat Euroopan yleisradioyhtiöiden unioni EBU:n jäseniä. Tämän ansiosta näissä kisoissa Eurooppa näyttyytyy laajempaan kuin koskaan. Inklusiivinen Eurooppa-käsitys ottaa sykeilynsä niin Turkin kuin Israelin – viime vuosina jopa Australiankin. Australian mukana-

oloa vuodesta 2015 lähtien on selitetty sillä, että australialaiset ovat jopa meitä eurooppalaisia innokkaampia Euroviisu-faneja. Tämä ystävyysden ele karnevalisoi ihanasti käsitystä Euroopasta maahan vedettyinä absoluuttisina rajaviivoina. Eurooppa on mielentila ja asenne.

Kun maantieteelliset rajat on ylitetty, ainoana poissulkevana elementtinä toimivat talous ja politiikka. Joka vuosi osa jäsenmaista ilmoittaa jättävänsä kisat väliin taloudellisista syistä. Tänä vuonna VIE-maista Unkari, Slovakia, Montenegro sekä Bosnia & Herzegovina ilmoittivat jo hyvissä ajoin jättävänsä kilpailut väliin osin talouteen vedoten. Jo pelkkä EBU:n jäsenyys itsessään maksaa, mutta itse kilpailuunkin liittyy osallistumismaksuja. Lisäksi kustannuksia aiheutuu myös esityksen kiskuntoon kasaamisesta ja delegaation matkakuluista, mahdollisen voiton kustannuksista puhumattakaan. Samaan aikaan kisojen suurimmat rahoittajamaat eli Iso-Britannia, Ranska, Espanja, Saksa ja Italia ovat aina automaattisesti mukana finaalisissa, koska niiden katsojat ovat finaali-ilahetykselle ensisijaisen tärkeitä. ”Köyhemmät” maat joutuvat kisaamaan paikasta auringossa kahdessa semifinaalisissa.

Myös poliittiset tilanteet ja suhdanteet vaikuttavat maiden osallistumismahdollisuuksiin. Tänä vuonna jo esiintyjälistoihin mukaan laskettu Armenia vetäytyi viime hetkellä maan epävakaaseen tilanteeseen vedoten. Todellinen uutispommi oli kuitenkin Valko-Venäjän poissulkeminen kisoista, mikä noteerattiin Suomen Yleisradioa myöten (”Valko-Venäjä suljettiin Euroviisuista” – 27.3.2021). Utuisen mukaan EBU oli hylännyt peräti kaksi Galasy ZMesta -yhtyeen edustuskappaletta. Ensimmäinen tarjottu kappale rikkoi kilpailun sääntöjä, joissa kielletään poliittiset kannanotot lauluteksteistä. Kappaleessa ilmeisesti pilkattiin presidentti Lukašenkaa vastustavaa protestiliikettä liian avoimesti. Samalta yhtyeeltä tarjottiin toista kappaletta, jota EBU ei myöskään hyväksynyt, mutta syyt ei enää paljastettu julkisuuteen.

Viikkoa ennen Valko-Venäjä-kohua YLE oli myös nostanut otsikoihin Venäjän Euroviisuedustajan, venäläis-tadžikistanilaisen rap-artisti Manižan omassa maassaan kohtaaman vastustuksen (”Yllyttää miesvihaan” – Venäjä tutkii maan euroviisuedustajan kappaleen sanoitukset” – 19.3.2021). Utuisen mukaan ”maan itsenäinen rikostutkintaviranomainen” oli ryhtynyt selvittämään edustuskappaleen tekstin sisältämiä mahdollisia laittomuuksia, sillä sekä Venäjän ortodoksinaisten liitto että sotaveteraanien verkkosivusto olivat esittäneet, että kappaleensa solvataan naisia, miehiä ja perinteisiä perhearvo-

ja. Tyypilliseen tapaan uutissivut eivät kerro, miten tutkimuksessa loppujen lopuksi kävi. Maniža kuitenkin todistettavasti edusti ja esiintyi kisoissa Rotterdamissa.

Venäjän työläisnainen ja kulttuuripolitiikan oveluus

Maniža valittiin Venäjän edustajaksi yleisöäänestyksellä, joka järjestettiin pitkän tauon jälkeen. Viime vuosina yleisempää on ollut, että asiantuntijaraati on valinnut Venäjän edustajan eikä yleisöltä ole liiemmin kyselty. Tämä ei ole Euroviisujen kontekstissa kovin poikkeuksellista. Esimerkiksi Suomessakin valittiin Saara Aalto näin vuonna 2018. Tänä vuonna kamppailu Venäjän edustajuudesta käytiin Moskovasta naistenpäivänä televisioidussa lähetyksessä, jossa Maniža päihitti finaalin kaksi muuta kilpailijaa, indie-yhtye Therr Maitzin ja naisduo #2Mashin.

Lapsena perheensä kanssa Venäjälle sotaa paenneen Maniža Sanginin esitys ”Russian Woman” toimii ajankohtaisena kannustuslauluna naisten vahvuudesta ja sitkeydestä niin ulkoisten vaatimusten kuin yksityiselämän haasteidenkin edessä. Kertosäkeessä lauletaan sydäntäsärkevästi: ”Poika ilman isää / Tytär ilman isää / Hajonnut perhe / Ei hajota minua”. Manižan musiikkityyli yhdistää räppiä venäläiseen kan-

sanlauluperinteeseen, ja samanlainen muinaisen ja modernin, viehkouden ja vahvuuden yhdistelmä toistui myös lavaesityksen visuaalisessa ilmeessä.

Maniža aloitti esityksen valtavaan kansanmekkoon puettuna – tai oikeastaan mekaanisen mekon sisään rakennettuna – pyörien viehkosti ja humoristisesti alustallaan. Hän laulaa: ”Odotamme laivaa / Kovasti kovasti / Vaan miksi odottaa? / Minä nousin ja lähdin”. Samalla hän avaa mekon etumukseen kuin se olisi ovi ja astuu ulos puvustaan – kuin kaapista tullen. Yllään hänellä onkin nyt kirkkaan punainen työläishaalari ja kansanasuun kuuluneen mummomaisen turbaanin kera yhtäkkiä edessämme onkin ikoninen feministihahmo. Maniža on punainen versio amerikkalaisesta toisen maailmansodan ”We can do it!”-propagandajulisteesta, jolla kannustettiin naisia tehdastöihin miesten ollessa rintamalla. Rap-laulun englanninkielinen hokema tukee tätä sanomaa: ”Every Russian woman needs to know / we’re strong enough to bounce against the walls” (”Jokaisen venäläisen naisen tulisi tietää / Olemme tarpeeksi vahvoja menemään vaikka seinää päin”).

Venäjä sijoittui finaalissa yhdeksänneksi, mikä oli VIEE-alueen heikon kisamenestyksen keskellä erittäin hyvä sijoitus. Manižan esitys oli muillakin euroviisumittareilla mitattuna sangen

Maniža Sanginin euroviisuglamourissa kultainen turbaani kohtaa punaisen työhaalarin. Kuva: EBU/Eurovision.tv, Press Gallery.

onnistunut, sillä se oli pitkään aikaan ensimmäinen Venäjän lähettämä kilpailuesitys, jolle Euroopan sateenkaarikansa ei suorassa lähetyksessä buuannut. Tässä näyttäytyy musiikkikilpailun kaksinaismoralistinen epäpoliittisuus: kisojen käyttö politiikan teon välineenä on kielletty, ja samaan aikaan reseptiomme on globaalien geopolitiikan läpitunkema – siksi Venäjän esityksille usein buuataan avoimesti. Ja samaan aikaan kun poliittiset tekstit kielletään, ovat tiettytyypiset kannanotot kuitenkin hyväksyttäviä ja jopa suotavia. Jännitysmomentti sisältyykin siihen, missä muodossa poliittisuus milloinkin näkyy ja missä kulkee sen raja, mikä milloinkin on liikaa.

Kyseessä on myös eräänlainen puhdistava kulttuurinen rituaali. Eurooppalaisena kollektiivina toivomme, että tiettyjä arvoja – kuten naisten tai etnisten vähemmistöjen oikeuksia – vastaan mielestämme toimivat yhteisöt toisivat eräänlaisena katumusharjoituksena altavastaa-jansa esiin lavalle, jotta voisimme häntä yhdessä ylistää ja kannustaa. Taputtamalla Manizalle emme pelkästään arvosta häntä artistina ja hänen esitystään taiteena, vaan olemme samalla kantaneet kollektiivisen kortemme oikeamielisyyden kehoon: Venäjä (poliittisena toimijana) on edes hetkellisesti laitettu ruutuun samalla kun Venäjä (euroviisuedustajana) on nostettu menestykseen. Tämän puhdistavan rituaalin myötä kaikki ovat hetken tyytyväisiä.

Post-apokalyptisen Ukrainan geopoliittinen narratiivi

Myös Ukraina tukeutui esityksessään yhdistämään kansanmusiikkiaineksia modernimpaan musiikilliseen ilmaisuun, tällä kertaa teknoon. Go_A-yhtye valittiin yhdistetyin jury- ja yleisöäänin edustamaan vuoden 2020 viisuissa. Kun kisat koronan vuoksi peruttiin, päätettiin yhtyeelle antaa mahdollisuus edustaa tänä vuonna Rotterdamissa uudella kappaleella ”Šum” (”Melu”). Nelihenken elektrofolk-yhtyeen solistina laulaa Kateryna Pavlenko ja kappaleen teema kumpuaa ukrainalaisesta folkloresta. Voimakkaaseen toistoon perustuvan tekstin taustalla on kansanlaulun aihe, jossa loihditaan talven keskellä kevättä esiin.

Go_A:n lavaesitys vahvistaa laulun pahaenteistä tunnelmaa, se on yhdistelmä post-apokalyptista Mad Max -maailmaa ja viehkoa kansanloitsua. Hentoon vihreään puettu, silti goottimaisen mustanpuhuva Kateryna laulaa monotonisen hypnoottisesti toistaen: ”Tule kevät, tule / Älä jää odottamaan / Mennään ulos / Toisiamme rakastamaan”. Kappaleen tempo kasvaa vähäeleisesti ja laulu yltyy huudoksi, jossa kiteytyy muinaisen kansan alkuperäinen, vääjäämätön voima: ”Kylvän kylvän hampunsiemeniä / Kylvän kylvän taimia viheriäisiä / Nyt on, nyt on melua pidetty / meteli on nostettu, kevät herätetty”.

Ukrainan ydintalven keskeltä versoo jotain pahaenteisen kaunista. Kuva: EBU/Eurovision.tv, Press Gallery.

Kaikille, joille on tuttua vuodenaikojen symboliikka poliittisen vallankäytön näytännöllä, on kutkuttavaa miettiä, mikä on se talvi, joka artistia ja laulun lyyristä minää ympäröi. Mikä on se kevät, jota hän huudollaan kylvää ja vääjäämättömällä jääräpäisyydellä loihtii esiin? Mikä on se alkukantainen voima, kuin ikuinen vuodenaikojen vaihtelu, jota ei voi pysäyttää oli viheriäinen taimi kuinka hento hyvänsä – se puskee esiin ja lopulta voittaa talven vallan. Poliittinen ulottuvuus on laulun ja esityksen tekstuuriin punottu niin taiteellisella tavalla, ettei se jää sensuurin hampaisiin. *Helsingin Sanomille* antamassaan haastattelussa (22.5.2021) Pavlenko ja yhtyeen perustaja-tuottaja Taras Ševtšenko lakonisesti toteavat, ettei politiikka kiinnosta heitä. He ovat tulleet ”vain” esittämään musiikkia ja esiintymään.

Ukrainan upea kappale sijoittui koko kisan finaaliin viidenneksi, mikä oli koko VIEE-alueen tämän vuoden paras sijoitus – ja ansaitusti. Ukrainan esitykset ovat vuodesta toiseen edustaneet kieltämättä kisojen kovinta kärkeä. Mutta menestykseen ei riitä pelkästään artistin ja laulun yhteensopiva narratiivi, vaan Euroviisuissa läsnä on koko ajan myös kolmas taso, joka ”tavallisesta” pop-musiikista puuttuu: kansojen, valtioiden ja maailmanlaajuisen geopolitiikan kulttuurinen narratiivi, joka luo upean lisäkerroksen esitysten arvottamiseen ja vertailuun. Upeimmin tämä toteutui Ukrainan Jamalan voitossa vuonna 2016, jolloin laulu ”1944” kertoi Stalinin määräämistä Krimin tataarien väestönsiirroista. Ukrainan pahin kilpakumppani tuolloin oli Venäjä, jonka edustaja Sergei Lazarev jäi lopulta kolmanneksi. Tämä ei-poliittiseksi julistautuneen laulukilpailun hurja musiikillinen kaksintaistelu käytiin alle kaksi vuotta Krimin valtauksen jälkeen. Itse äänestettiin tuolloin Jamalaa, sillä se oli koko kisan korkeatasoisin kappale – ihan oikeasti.

Länsimaisen demokratian peili?

Ennen vanhaan Eurovision laulukilpailujen tuloksista päättivät eri maissa äänestäneet asiantuntijaraadit. Kun tekniikka kehittyi, äänestysvalta siirtyi suoraan puhelinäänestykseen. Tästä yhtenä seurauksena voidaan nähdä Lordin pääsy Suomen euroviisuedustajaksi ja sitten koko kisan voittoon. Kyseessä oli Suomen ensimmäinen kotimainen karsinta, jossa suora yleisöäänestys päätti voittajan. Mutta jo muutamaa vuotta myöhemmin vuonna 2009 asiantuntijaraadit tuotiin takaisin, sekä varsinaiseen pääkilpailuun että meidän omaan kotimaiseen karsintaamme. Tällä hetkellä äänestysvalta on jaettu puoliksi

tavallisen kansan suorien puhelinäänten ja ammattilaisista koottujen kansallisten asiantuntijaraatien välille.

Tästä seuraa looginen kysymys: miksi? Miksi Eurooppa, joka mielletään – tai ainakin toiset mieltävät – demokratian eli kansanvallan kehdoksi, katsoo että niinkin tärkeässä asiassa kuin laulukilpailun voittajassa, päätösvaltaa ei voi antaa yksin valistumattoman kansan käsiin? Päätösvalta täytyy ainakin osin hallitusti ulkoistaa niin sanotuille ”asiantuntijoille”. Yksi näkökulma on, että 2000-luvun edetessä VIEE-alueen maat alkoivat dominoida kisassa liikaa. Onko sattumaa, että juryt tuotiin takaisin heti seuraavana vuonna Dima Bilanin voiton jälkeen?

Virallisella tasolla on usein puhuttu juryjen tarkoituksen olevan estää blokkiaänestystä ja naapureiden suosiminen. Tässä yhteydessä erityisesti mielellään nostetaan esiin miten Balkanin maat sisaruksellisesti äänestävät aina toisiaan. Toisaalta Venäjän ympäri Eurooppaa emigroituneet kansalaiset äänestävät myös emämaansa edustajaa sangen uskollisesti. Juryt tuotiin ikään kuin hillitsemään äänestämällä tapahtuvaa euro maiden kansalaisten politikointia.

Mutta vaikuttaisi siltä että juryt eivät arvioi kappaleita yhtään sen ammatillisemmin ”puhtaasti musiikkina” kuin oletettu yleisökään. Itse asiassa he preferoivat omia naapureitaan tai tiettyjä geopolittisia liittoumia jopa kansaakin voimakkaammin. Lisäksi mukaan kuvioihin tulee kansainvälisten ammattilaisten itsensä muodostama verkosto – monikansallisiin kolaboraatioihin nojaavassa nykypop-musiikissa raadit asetetaan itse asiassa antamaan pisteitä kollegoilleen eli toisille musiikkiammattilaisille, joiden kanssa joko on tehty yhteistyötä tai tullaan tekemään yhteistyötä tulevaisuudessa. Tämä näkyy esimerkiksi siinä, miten ruotsalaisiin tuotantotiimeihin nojaavat kappaleet – edustivat ne sitten mitä maata tahansa – rankataan usein korkealle ensisijaisesti juuri juryjen äänissä.

Jos tarkastellaan tämän vuoden Euroviisujen kärkiviisikkoja tästä näkökulmasta, havainnollistuvat eri äänestäjäryhmien tyypilliset erot. Lopullisessa tulostaulukossa kärkiviisikon marssijärjestys oli seuraavanlainen: 1. Italia, 2. Ranska, 3. Sveitsi, 4. Islanti, 5. Ukraina. Tämä lopullinen tulos on muodostunut siis synteysinä katsojien ja kansallisten juryjen äänistä. Nyky muodossaan EBU:n nettisivut antavat mahdollisuuden tarkastella annettuja äänimääriä myös erillisinä, jolloin jury-äänillä yksin laskettuna kärkiviisikko näyttäisikin tältä: 1. Sveitsi 2. Ranska 3. Malta 4. Italia 5. Islanti. Pelkät yleisöäänestimet nostivat viiden kärkeen puolestaan

nämä maat: 1. Italia 2. Ukraina 3. Ranska 4. Suomi 5. Islanti. Jo pelkästään tästä vertailusta voi tehdä monta mielenkiintoista huomiota: jos juryt päättäisivät yksin, listalla olisi pelkästään Länsi-Euroopan maita. Jos katsojat päättäisivät yksin, listalla olisi mukana sekä Ukraina (eli ainakin yksi Itä-Euroopan maa) – ja myös Suomi.

Lopuksi haluan vetää tästä sangen epätieteellisestä analyysistani muutaman johtopäätöksen. Juryt äänestävät Länsi-Eurooppa-uskollisemmin, yleisöäännet puolestaan jakautuvat demokraattisemmin Idän ja Lännen välille. Eroavaisuus löytyy myös eri musiikkityylien arvottamisessa: juryt vaikuttaisivat suosivan perinteisempää, konservatiivisempaa pop-musiikkia, kun taas yleisön suosikkien joukossa on mukana musiikin

generaatioita rikkovia, ”ei-euroviisumaisiksi” miellettyjä musiikkityyppejä. Tästä vanhempana esimerkkinä toimii edelleenkin riipaiseva muisto Pertti Kurikan nimipäivät punk-yhtyeen tippuminen vuonna 2015 oman semifinaalinsa häntäsijalle, vaikka pelkillä yleisöäänillä mitattuna se todennäköisesti olisi päässyt finaaliin. Toisin sanoen sekä VIEE-alueen maat että Suomi pärjäisivät kisoissa huomattavasti paremmin, jos äänestys jätettäisiin vain suorien yleisöäännten varaan. Jo pelkästään se mielestäni pitäisi riittää argumentiksi suoran kansaäänestyksen palauttamiseksi Euroviisuihin.

Ira Österberg